

ת"פ (באר שבע) 33791-12-23 - מדינת ישראל נ' איברהים אבו סולב - בליווי שב"ס ע"י

ת"פ (באר-שבע) 33791-12-23 - מדינת ישראל נ' איברהים אבו סולב - בליווי שב"ס ע"י מחוזי באר-שבע
ת"פ (באר-שבע) 33791-12-23
מדינת ישראל

נגד

איברהים אבו סולב - בליווי שב"ס ע"י

ב"כ עו"ד תאמר אסדי

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[10.12.2024]

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בשנית (להלן: "כתב האישום") בביצוע עבירות של שוד בנסיבות מחמירות, עבירות נשק (הובלה ונשיאת נשק) וירי מנשק חם, עבירות לפי סעיפים 402(ב), 144(ב) ו-340א(ב)(1)+(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
 2. במסגרת ההסדר הצדדים הגיעו להסכמה חלקית לעניין העונש, ובהתאם לה המאשימה הגבילה עצמה בטיעוניה, וטענה לעונש ראוי של 53 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי, בעוד שהנאשם טען לעונש באופן חופשי. כתב האישום
 3. מעובדות כתב האישום עולה כי ל-נ' א' ס' (להלן: "המתלונן" או "נפגע העבירה") שהוא גיסו של הנאשם היה חוב כספי כלפי הנאשם, ואלה הגיעו להסדר תשלום של ₪ 7,000 מדי חודש (להלן: "החוב").
- ביום 18.11.2023 בשעה 14:51 התקשר המתלונן אל הנאשם על מנת לבקש דחייה של יום נוסף בתשלום החוב, אולם הנאשם לא ענה לו. במועד לעיל, בשעה 17:21, התקשר הנאשם חזרה אל המתלונן. במהלך השיחה המתלונן ביקש מהנאשם ארכה במועד תשלום החוב והנאשם בתגובה הורה לו להגיע מיד לצומת אבו סולב, תוך שהוא אמר לו כי אם לא יגיע לשם הוא יגיע לביתו.
- באותו רגע נסע המתלונן אל צומת אבו סולב באמצעות רכב אשר בבעלות בנו והמתין לנאשם. לאחר מספר דקות, הגיע הנאשם כשהוא נוהג ברכב כשלידו במושב הנוסע ישב אדם רעול פנים המכונה "סאלם" (להלן: "סאלם"). במקביל הגיע ברכב אחר אדם נוסף רעול פנים (להלן: "האחר").

- בעודו יושב ברכב שאיתו הגיע, ביקש המתלונן מהנאשם, שאף הוא יושב ברכב שאיתו הגיע, לאפשר לו לשלם את החוב למחרת. בשלב זה, הנאשם פתח את דלת הרכב בו ישב, יצא מהרכב, נשא והוביל נשק ארוך עם מחסנית וירה 3 כדורים באוויר באופן שהיה בו כדי לסכן את המתלונן.
- מיד לאחר מכן הנאשם אמר לסאלם שייקח את הרכב מהמתלונן, והמתלונן המפוחד ירד מהרכב שבו היה ומסר את המפתחות לסאלם. אז אמר הנאשם למתלונן "תביא את הכסף שאתה חייב לי קח את הרכב".
- הנאשם, סאלם והאחר נסעו מהמקום, כאשר סאלם נטל את הרכב מהמתלונן.
- המתלונן המפוחד התחבא בתעלה סמוכה למקום והתקשר למשטרה.
4. מתסקיר נפגע עבירה שהוגש מיום 30.9.2024 עולה כי נפגע העבירה הוא גיסו של הנאשם, כי הוא בן 51, אב ל-12 ילדים, כי לו חובות כלכליים כתוצאה מעסק שהיה ברשותו וכשל, כי כיום אינו עובד ומתקיים מקצבת הבטחת הכנסה. התסקיר עמד גם על נסיבות חייו המשפחתיות המורכבות של נפגע העבירה ועל החוב והרקע לו.
- מטעמים שפורטו בהחלטה בבקשה שהגישה עורכת התסקיר לפני הגשת התסקיר, לא מצאתי להרחיב הרבה מעבר לכך. אציין רק כי עורכת התסקיר התרשמה שהאירוע מושא כתב האישום טלטל את חייו של נפגע העבירה ופגע בו במישורים שונים. להערכת עורכת התסקיר יהיה נכון לתת ביטוי להכרה בפגיעה של נפגע העבירה בין היתר באמצעות קבלת פיצוי.
- טיעוני הצדדים
5. המאשימה טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-8 שנות מאסר ועתרה בהתאם להסדר לעונש של 53 חודשי מאסר בפועל, למאסר על תנאי ולפיצוי משמעותי.
- המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה הגבוהה בערכים אלו, לענישה הנוהגת ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הפנתה המאשימה לתכנון שקדם לביצוע העבירות, לנזק שנגרם מביצוע העבירות, לפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם ולסיבות שהביאו את הנאשם לבצע העבירות.
- המאשימה הוסיפה שאין מדובר באירוע שוד "רגיל", אלא במי שלקח את החוק לידי על רקע חוב כספי וירה 3 פעמים בנשק ארוך באופן שיש בו לסכן.
- המאשימה הפנתה גם לעברו הפלילי של הנאשם, לרבות לעונשי המאסר שריצה בעבר ולמשקל שיש לתת לשיקולי הרתעת היחיד והרבים. המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.
6. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 20 ל-50 חודשי מאסר ועתר להטיל על הנאשם עונש של 30 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.
- ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ב"כ הנאשם טען כי השוד במקרה זה לא היה מתוכנן אלא תוצאה של אירוע מתגלגל שהלך והסלים, כי המעשים בוצעו על רקע חוב שהמתלונן היה חייב, כי הנאשם לא לקח את הרכב של המתלונן כדי לשלול אותו שלילת קבע אלא רק כערוכה להחזרת החוב וכי הירי לא כוון אל עבר המתלונן כי אם לאוויר ובשטח פתוח כך שהפוטנציאל לפגוע באחרים היה נמוך. ב"כ הנאשם טען כי בסופו של יום לא נגרם כל נזק שחרג מנזק כלכלי. בהמשך הוסיף כי מעיון בכתב האישום ובתסקיר נפגע העבירה עולה שזה מפרז ביחס לנזק שנגרם לו.
- ב"כ הנאשם התייחס למתחם העונש ההולם לו טענה המאשימה ולפסיקה שצרפה וטען כי אלה אינם מותאמים לנסיבות עניינו.

- ב"כ הנאשם הפנה להודאת הנאשם, לאחריות שלקח על מעשיו, לחיסכון בזמן השיפוטי שנבע מלקיחת האחריות, לפגיעה של עונש מאסר במשפחתו ולנסיבות חייו האישיים והמשפחתיות. ביחס לאלו ציין כי הנאשם בן 31, בן למשפחה מרובת ילדים, נשוי, אב לתינוק בן מספר חודשים וסועד את אביו בשל מצבו הרפואי.
- ב"כ הנאשם צרף פסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.
7. הנאשם אמר את דברו. הנאשם מסר שהוא בן 31 ואב לילד, כי הוא סועד את אביו שמצבו הרפואי אינו טוב וכי הוא מפרנס את משפחתו ואת שתי אחיותיו הגרושות. הנאשם הוסיף כי הוא מצטער על מעשיו, כי עשה טעות, כי ביצע את המעשים בשל כעס על רקע מצבו המשפחתי והבטיח שלא יחזור על מעשיו.
- דיון והכרעה
8. בעניינו של הנאשם הציגו הצדדים הסדר מסוג "הסדר טווח" במסגרתו המאשימה הגבילה את טיעוניה לעונש של 53 חודשי מאסר ואילו ב"כ הנאשם טען באופן חופשי, ועתר לעונש של 30 חודשי מאסר.
- בפסיקת בית המשפט העליון קיימות גישות שונות ביחס לשאלה האם במסגרת הסדר "טווח" פטור בית המשפט מחובתו לקבוע מתחם עונש הולם. מחד, קיימת גישה לפיה קביעת מתחם עונש הולם על-ידי בית המשפט היא אמירה נורמטיבית של בית המשפט אשר צריכה להיאמר ללא קשר להסדר שבין הצדדים. מאידך, קיימת גישה לפיה בנסיבות דומות, של הסדר "טווח", אין מקום לקביעת מתחם עונש הולם. לעניין הגישות השונות ראו למשל ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 09.06.2016), פסקה 8.
- לצד אלו, קיימת גם גישה ביניים לפיה במקרים דומים אין צורך בהרחבה ובפירוט של מתחם העונש ההולם. צורך שכזה יכול לקום בעיקר עת מוצא בית המשפט להטיל עונש שסוטה מהעונש המוסכם או שנמצא הוא מחוץ לטווח המוסכם. בעניין זה ראו למשל ע"פ 6943/16 גלקין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.01.2018), פסקה 3.
- בשים לב לכך שהעונש שהחלטתי להטיל על הנאשם לא סוטה מטווח הטיעון המוסכם של הצדדים לא מצאתי לשרטט במדויק את גבולות מתחם העונש ההולם בעניינו אף שאעמוד על הרכיבים הנדרשים לצורך גיבוש מתחם זה.
- ואולם פטור בלא כלום אי אפשר, ומוצא אני לציין כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם שלו טען ב"כ הנאשם (20 חודשי מאסר) ואף העונש לו עתר ב"כ הנאשם (30 חודשי מאסר) לא יכולים להוות את הרף התחתון של מתחם העונש ההולם את מקרה זה. גם הרף העליון של מתחם העונש ההולם אותו הציע ב"כ הנאשם (50 חודשי מאסר) לא משקף נכונה את הרף העליון של מתחם העונש ההולם את מקרה זה.
9. הנאשם פגע בערכים המוגנים של הגנה על קניינו, בטחונו, שלוות נפשו, שלומו של אדם כמו גם בהגנה על תחושת הביטחון של הציבור.
10. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בעניינו היא גבוהה בשים לב לשילוב שבין עבירות הנשק לבין עבירת השוד שעבר הנאשם, ובשים לב לטיבו של הנכס שנגזל.

11. עבירת השוד פנים רבות לה והיא לובשת צורה ודרגת חומרה בהתאם לנסיבות ביצועה. עם זאת, בבסיסה של כל עבירת שוד עומד הרצון לגזול מקניינו של האחר וזאת תוך שימוש באלימות פיזית או מילולית. לא אחת הדגיש בית המשפט העליון את הצורך לעקור עבירה זו המטילה אימה על הציבור, ואשר פוטנציאל ההסלמה לפגיעה פיזית ונפשית בנפגעי העבירה הוא ממשי, וזאת אמצעות ענישה מרתיעה. ראו למשל ע"פ 1167/21 חוג'ראת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.05.2021), פסקה 11:
- "חומרתה הרבה של עבירת השוד הודגשה זה מכבר על ידי בית משפט זה, לאור השפעותיה ארוכות הטווח על קורבן העבירה - אשר פעמים רבות סובל מטרומה וחרדה לזמן ממושך - וכן על תחושת הביטחון של הציבור כולו. חומרה זו מובילה לכך שמדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו כוללת עונשי מאסר בפועל, וזאת אף במקרים בהם שירות המבחן ממליץ להימנע מכך לאור שיקולי שיקום [...]"
- גישה מחמירה זו נדרשת ביתר שאת עת נעשה שימוש בנשק חם לצורך ביצוע השוד. זאת, כפועל יוצא מפוטנציאל הנזק הטמון בשימוש בנשק חם במהלך שוד, אך גם כפועל יוצא מהגישה המחמירה הקיימת ביחס לעבירות הנשק כשלעצמן.
- על "הכרזת המלחמה" של המחוקק ויתר גורמי האכיפה כנגד עבירות הנשק בשנים האחרונות ראו למשל ע"פ 5813/21 ג'בארין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.5.2022), פסקה 13, על הפניות:
- "אין צורך להכביר במילים על אודות החומרה הנלווית לעבירות נשק. אין היום חולקין כי עבירות מסוג זה הפכו ל"מכת מדינה" של ממש [...] מכה זו מצריכה מענה הולם בדמות ענישה מחמירה של הטלת עונשי מאסר משמעותיים. מצויים אנו לעת הזאת במצב חירום של ממש בעניין עבירות נשק, ולא בכדי נתקבל עתה תיקון לחוק העונשין (חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021) [...] הקובע עונשי מינימום לעבירות נשק".
12. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מצאתי לתת משקל לתכנון המוקדם של הנאשם (הצטיידות בנשק, חבירה לאחרים, שהגיעו רעולי פנים והגעה בשני כלי רכב אל הזירה); לאופי ולסוג הנשק איתו הגיע הנאשם (נשק ארוך); להובלת כלי הנשק; לשימוש המסוכן בנשק (ירי של 3 כדורים באופן שהיה בו כדי לסכן המתלונן) לתעוזה שגילה הנאשם (ירי במרחב ציבורי, בשעות אחר הצהריים); לסיכון ולפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם; לנזק הקנייני שנגרם (שוד של כלי רכב); לנזק הנפשי שנגרם למתלונן (כעולה מתסקיר נפגע העבירה) ולסיבה בעטיה בוצעו העבירות (סכסוך כספי בין קרובי משפחה).
- לצד האמור, נתתי משקל לכך שהירי בוצע לאוויר ולא לכיוונו של המתלונן ולכך שבסופו של יום לא נגרם כל נזק פיזי למתלונן או לציבור.
- אציין כי נתתי דעתי לאמירת הנאשם למתלונן לפיה אם יביא הכסף שהוא חייב הוא יוכל לקחת את הרכב. ספק בעיני אם ניתן לראות בכך נסיבה לקולה שכן אמירה זו כורכת עמה פן מסוים של חומרה, של לקיחת החוק לידיים ושימוש בכח לצורך פתרון סכסוכים.
13. באשר לענישה הנוהגת בעבירת השוד בנסיבות מחמירות, הרי שזו על-פי רוב כוללת רכיב משמעותי של מאסר בפועל. בע"פ 4841/13 ספי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.02.2014), פסקה י' הבהיר בית המשפט העליון כי:

"כבר נכתב פעם אחר פעם כי עבירת השוד צריך שתידון במאסר מאחורי סורג ובריה ועל פי רוב גם לא לתקופה קצרה. זאת, ראשית, בשל הוראת המחוקק בסעיף 402 לחוק העונשין הקובעת עונש מירבי של 14 שנות מאסר, ובנידון דין בשוד בנסיבות מחמירות (בחבורה) אף 20 שנות מאסר [...]. שנית, עבירה זו חמורה מטבעה, שכן משמיעה היא אלימות או פוטנציאל לאלימות, כי לא אחת יתנגד הקרבן לשוד, ולא אחת ישלוח השודד נשק חם או קר ויכלה זעמו בקרבן, או יפגע בו כדי להשתיקו [...] ניתן דעתנו גם לטראומה הנלווית לעבירה זו אצל הקרבן. המחוקק ביקש, למצער, להרתיע את הנאשמים שלפנינו, ומכל מקום להרחיקם מן החברה לתקופה מתאימה".

מטבע הדברים, הענישה בעבירת השוד מגוונת ותלויה בנסיבות ה"עושה" לרבות בגילו של הנאשם, עברו הפלילי ובשאלת השתלבותו בהליך שיקומי אך בעיקר תלויה היא בנסיבות ה"מעשה" לרבות אופי האלימות, מידת הנזק הגופני והנפשי שנגרם, זהות הקורבנות (נותני שירות, קשישים, חסרי ישע, קטינים), מקום ביצוע השוד (בתוך בית, במקום שנותן שירות לציבור, במרחב הציבורי), שוויו וטיבו של הרכוש שנשדד, האם מדובר בשוד ספונטאני או בשוד מתוכנן, האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, האם העבירה בוצעה בצוותא עם אחרים או על-ידי נאשם יחיד והאם נלוו לביצוע העבירה עבירות נלוות נוספות.

עם זאת, כפי שכבר צוין, המגמה המסתמנת בפסיקה היא של החמרה בענישה, תוך מתן משקל בכורה לשיקולי הגמול וההרתעה כאשר לנסיבותיו של העבריין יינתן משקל מופחת באופן יחסי (ע"פ 5881/14 ביארי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 26.7.2015], פסקה 13).

בע"פ 2454/17 מדינת ישראל נ' ניירוך (פורסם בנבו, 15.6.17) קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה על קולת העונש וגזר על נאשם שהורשע בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות בחבורה 38 חודשי מאסר חלף 32 חודשי מאסר שגזר עליו בית המשפט המחוזי תוך ציון שאין דרכה של ערכאת הערעור למצות את העונש. במקרה זה הנאשם ואחרים ביימו תאונה בכך שהתנגשו קלות ברכב ולאחר שנהגת הרכב עצרה ניגש אליה אחד מהאחרים משך אותה משערה הוציא אותה מהרכב והחל בנסיעה. המתלוננת אחזה במדרגת דלת הרכב ונגררה מספר מטרים, והנאשם בעט בידה ובראשה עד שנפלה ארצה.

בע"פ 2385/18 אבו ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.9.2018) חזר בו נאשם מערעור שהגיש על גזר דין של בית המשפט המחוזי במסגרתו נדון ל-36 חודשי מאסר וזאת לאחר שהורשע בעבירה של שוד בחבורה בנסיבות מחמירות. במקרה זה הנאשם יחד עם אחרים שדדו מהמתלוננים את רכבם בכך שחסמו את הרכב בגופם, הנאשם משך את מפתחות הרכב, כיבה את הרכב, פתח את נעילת החלונות והדלתות והתיישב במושב הנהג. אחד האחרים איים על המתלונן שישב לצד הנהג שיצא מהרכב ונכנס במקומו. הנאשם החל בנסיעה ואז הבחינו במתלונן השלישי שישב מאחור איימו עליו שייצא ולאחר שזה יצא נסעו עם הרכב כשהם מותירים את המתלוננים במקום.

בת"פ (מחוזי-מרכז) 10984-08-15 מדינת ישראל נ' איסאקוב (פורסם בנבו, 8.1.18) בית המשפט גזר על נאשם שהורשע בביצוע עבירה של שוד מזוין בחבורה, קשירת קשר לביצוע פשע ונהיגה פזיזה ורשלנית לאחר ניהול הליך הוכחות עונש של 48 חודשי מאסר (לא כולל מאסר מותנה בן 18 חודשים שהופעל במצטבר). במקרה זה הנאשם קשר קשר עם קטין ובהמשך שדדו מהמתלונן את רכבו כשה החנה אותו בחניית ביתו, תוך שהקטין מושך את המתלונן מרכבו והנאשם מאיים עליו עם אקדח. בהמשך נסעו הנאשמים במהירות וכמעט פגעו בעוברי אורח. לא למותר לציין, כי די בעבירה של נשיאה והובלת נשק, בהתעלם מעבירת השוד שעבר הנאשם, כדי להצדיק עונש מחמיר מזה של עת"ב"כ הנאשם. כך בע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 14.09.2022), פסקה 16, הבהיר בית המשפט העליון כי:

"כעולה מפסיקתו של בית משפט זה, מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגיר בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל- 42 חודשי מאסר בין סורג וברח [...]. באין נסיבות מיוחדות לחומרא או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל. תקוותי היא כי אמות מידה אלה תנחנה את הערכאות הדיוניות באופן שיטתי, כך שמדיניות הענישה אשר נקוטה בידינו ביחס לעבירות נשק תיושם כהלכתה ובמלוא עוצמתה".

כן ראו בעניין זה גם ע"פ 6559/23 מדינת ישראל נ' חסארמה (פורסם בנבו, 02.06.2024), פסקה 8. עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים. מטבע הדברים, כל צד הפנה לפסיקה שיש בה כדי לתמוך בטענותיו. כך למשל הפנתה המאשימה לע"פ 2996/16 בלאל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.03.2017) בו נדון נאשם שהורשע בביצוע עבירות של ניסיון שוד בנסיבות מחמירות ועבירות נשק לעונש של 4 שנות מאסר וחצי וערעורו על חומרת העונש נדחה. נסיבות ביצוע העבירות באותו מקרה חמורות מאשר אלו שבענייננו בשים לב לכך שבאותו מקרה הנאשם דרך אקדח ואיים באמצעותו על הנשדדים, ובהמשך כיוון את האקדח לראשו של אחד המתלוננים, ובמהלך מאבק נורה כדור מאקדח שפגע ברגלו של אחד מהקושרים האחרים. עם זאת, באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון שוד, שלא בדומה לענייננו בו הורשע הנאשם בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות לצד עבירות הנשק; ולע"פ 1223/21 צ'חבירדזה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.07.2021) בו חזר הנאשם מערעור שהגיש על חומרת העונש שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי - 45 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים - וזאת בגין ביצוע עבירה של שוד. במקרה זה הנאשם שדד עובדת בחנות באמצעות סכין וניהל עמה מאבק עד שזו נפלה ונחבלה וזה נמלט מהמקום כשברשותו 23,000 ₪.

נדמה כי הנסיבות במקרה זה קלות מנסיבות ענייננו בשים לב לשוני בהיקף הפגיעה בקניין ולשוני בכלי הנשק בו נעשה שימוש לצורך ביצוע השוד.

ב"כ הנאשם הפנה למשל לת"פ (מחוזי-ב"ש) 38769-09-22 מדינת ישראל נ' אלכמלאת בו נדון נאשם שהורשע בביצוע עבירות של דרישת נכס באיומים, ניסיון שוד ושוד לעונש של 44 חודשי מאסר ועונשים נלווים. במקרה זה הנאשם ומעורבים נוספים ביצעו רצף עבירות תוך שימוש באקדחים במכולת ובמרכול. דא עקא, שבמקרה זה העונש היה עונש שהוצג במסגרת הסדר טיעון "סגור" שאומץ על-ידי בית המשפט, כשהבסיס להסדר זה היה קשור בעיקרו לקשיים ראייתיים שנתגלו בתיק.

מטבע הדברים שיקולים אלה של בית משפט הנדרש לאמץ הסדר טיעון על בסיס קשיים ראייתיים אינם חופפים לשיקולים במקרה של טיעון על-פי טווח כבעניינו;

ולת"פ (מחוז-חי') 30706-05-21 מדינת ישראל נ' סואעד (פורסם בנבו, 01.03.2022) בו נדון נאשם שהורשע בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, נשיאת נשק, ירי מנשק חם והפרעה לשוטרי ל-36 חודשי מאסר ועונשים נלווים. במקרה זה הנאשם ואחר שדדו תחנת טוטו תוך שימוש בנשק ("קרלו") תוך ירי של כדור בודד מהנשק כדי להרתיע את המתלוננים ולמנוע התנגדות. כתוצאה מכך לקחו 3,000 ₪ שהיו בקופה וכן 20,000 ₪ שהחזיק המתלוננת בתיק. בהמשך נמלט משוטרים שרדפו אחריו ואחרי חברו.

יצוין כי הנאשם באותו מקרה היה בגיר צעיר כבן 19 נעדר עבר פלילי (ובית המשפט מצא לציין בגזר הדין כי "משקל נכבד יש ליתן לגילו הצעיר של הנאשם אשר במועד ביצוע העבירות היה בן 19 שנים לערך, ולכך שלחובתו לא רשומות הרשעות קודמות בפלילים") וכי דינו של אותו נאשם נגזר גם לאור עקרון אחידות הענישה בהתייחס לנאשם הנוסף בתיק. נתונים אלו אינם מתקיימים בעניינו.

14. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה נתתי משקל להודאת הנאשם, אשר בין היתר חסכה את העדת המתלונן וחסכה בזמן שיפוטי; לנסיבות האישיות-משפחתיות של הנאשם ולפגיעה של עונש מאסר בנאשם ובמשפחתו.

לשאלת בית המשפט, ב"כ הנאשם מסר שהנאשם לא מבקש להסתייע בשירותיו של שירות המבחן (פרוט' מיום 15.7.2024, עמ' 8 ש' 15). הוזה אומר, הנאשם לא ביקש ולו לבחון אפשרות של תיקון וטיפול באמצעות גורמי שיקום.

עובדה זו לצד חומרת העבירות שעבר במקרה זה ולצד עברו הפלילי הלא מבוטל (שלוש הרשעות קודמות, אחת מהן מלפני כשש שנים בעבירות של סחיטה באיומים והצתה בגינה נדון ל-28 חודשי מאסר) מלמדים על הצורך לתת ביטוי של ממש לשיקול הרתעת היחיד בעניינו של הנאשם.

זאת, לצד שיקול הרתעת הרבים היפה לגזרת עבירות אלה.

בשולי הדברים אציין, כי לא מצאתי להטיל על הנאשם רכיב עונשי של קנס, אף שראוי היה לעשות כן, לנוכח המניע לביצוע העבירות והפגיעה הקניינית במתלונן. זאת, משום שהמאשימה עצמה לא עתרה לרכיב עונשי זה, ולא מצאתי שנכון יהיה במקרה זה לסטות לחומרה מהעתירה העונשית של המאשימה.

15. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 45 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי המעצר הקשורים בתיק זה.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת נשק.

12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון, למעט עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

ג. פיצוי למתלונן בסך של 25,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך שנה מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט כסלו תשפ"ה, 10 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.

יובל ליבדרו, שופט